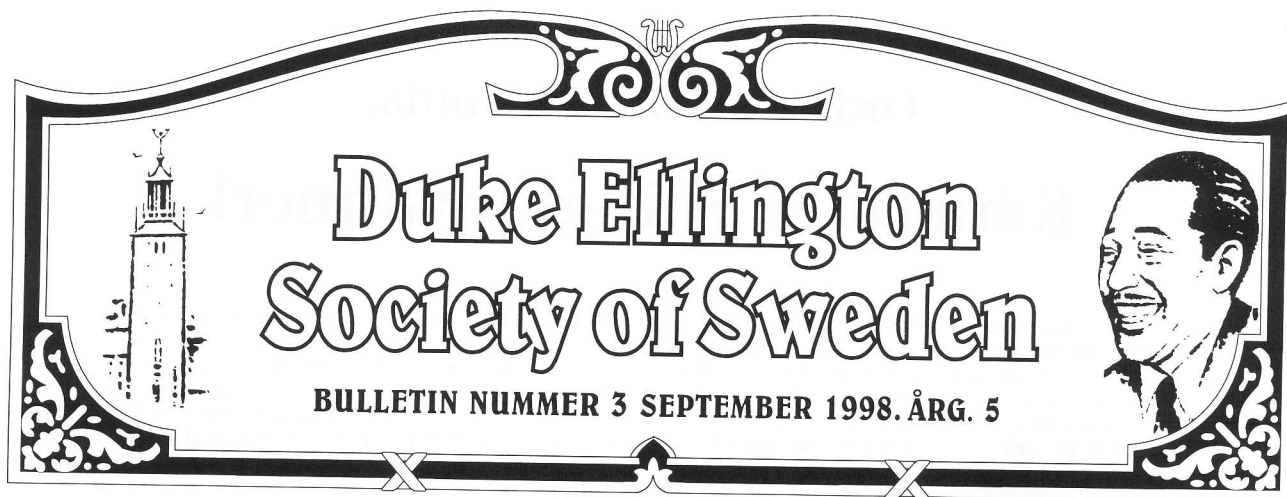

Harry Carney, Joe Nanton, Johnny Hodges and Fred Guy, Guitar
Konserthuset, Stockholm, April 29, 1939.

"From Rolf Dahlgren Collection"

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Alf Lavér, Olle Lindholm, Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

DESS medlemsavgift
är per kalenderår:
Inom Norden 150 kr
Övriga världen 25\$

Paymentinstruction:
To: Svenska Handelsbanken
SWIFT : hand se ss

For onward transmission to DESS
Account no: 284 083 992
Clearing no: 6917

Vid köp av Azure-kassetter och CD
använd Postgiro

Postgironr. för betalning på prenumeration
av DEMS från Holland är Pg 433 27 36-0

Ordföranden tar till orda:

Kära Duke Ellingtonvänner!

Hösten har kommit och sommaren 1998 har gått utan saknad och kan väl betecknas som en vattensommar eller varför inte som det nyligen hette "Stockholm Water Festival". För egen del har det blivit dåligt p.g.a. vädret med att gå ut och lyssna på de olika evenemang- en, som ändå fanns. Roligt var det att Arne Domnérus gärna berättade, under måndagarna på Skansen, om nästa års firande kring Duke's 100-års-dag. Det blir också en Duke Ellingtonkväll på Skansen nästa år, troligen i juli. Arne Domnérus planerar också att följa med oss till Washington nästa år i april. Och det kan bli flera musiker tror jag när det blir dags att resa.

Under tiden blir det också klart att flera saker kommer att hända som manifesterar minnet av Duke Ellington. Alice Babs med Duke Ellington's orkester kommer på CD, se under Ax-plock. Kustbandet ger ut en nyinspelad CD till vintern. Det planeras, en turné mellan den 18-25 april med storband och trumpetaren Clark Terry, som solo- list, av Sv. Rikskonserter och Radion. Vilka städer som är aktuella är

just nu inte klara. Turnén avslutas i Berwaldhallen den 25 april. Västerås planerar för en Ellingtonkväll i november 1999. Och det blir säkert flera klubbar, orkestrar och radio/TV-program, som kommer att hylla Duke under 1999. Vi får väl hoppas att vi kan finna nya medlemmar under 1999 när intresset är extra stort. Värva gärna nya medlemmar när det finns intresse. Det är långt till nästa jubileum. Det planeras också en hyllning i Lincoln Center, New York under januari 1999. I Los Angeles planeras en minnesafton kring den 29 april. Gunther Schuller m.fl. kommer att delta. Vi får hoppas att det inte kolliderar med Washington?

Vår egen förening planerar att den 10-11 maj 1999, när vi har kommit hem från Washington, att fira Duke's 100-årsdag. Platsen blir "Gamla Akis" dvs Musikaliska Akademin's lokal vid Nybrokajen. Programmet är inte helt klart, men till nästa Bulletin kommer vi att meddela vilka musiker som kommer att delta. Arne Domnérus och Magnus Lindgren med storband är delar av programmet just nu.

Vi får återkomma i nästa nummer med mera information om alla dessa evenemang. Allt detta sker under 1999 och dessutom blir det ju som bekant i Washington den 29 april 1999. Se sista sidan. Med andra ord kan det bli ett roligt år med alla hyllningar till Duke.

Alice Babs fortsätter också sin stora framgångsrika och hyllade eriksgata i Sverige med Charlie Norman under september månad. Reprisen beror på att Charlie var sjuk i våras och nu vill Alice besöka samma platser en gång till med Charlie och med ett storband som leds av Anders Berglund. Utsålt förstår, städer som besöks är Göteborg 11:e, Norrköping 12:e, Linköping 13:e, Borlänge 19:e samt Konserthuset, Stockholm 21:a och 22:a september. Dessutom har tillkommit två kyrkokonserter med Nils Lindberg. Det blir i Domkyrkan, Uppsala den 26 september och i Klara Kyrka, Stockholm den 27 september.

Aktionen av Benny Åslunds samling har gott bra beträffande böcker och LP-skivor. Det finns dock lite kvar om någon är intresserad. 78'or finns från hela Victor-perioden 1940-46. Nästa steg blir att Sjef Hoefsmits får annonsera ut resterande delar av samlingen i DEMS.

I övrigt kan noteras att Smithsonian, Washington får mera material till sina Ellingtonsamlingar. Trumpeteren William "Cat" Anderson's änka Dorothy har skänkt hela Cat's samling till Smithsonian. Samlingen innehåller bl.a. rullband, dagböcker, Cat's egna kompositioner samt ett flertal munstycken.

Till sist och det viktigaste är att vi träffas igen på SAMI måndagen den 16 november som vanligt och då har Hacke Björkstén med grupp lovat att komma och spela. Han kan sin Ellington han också.

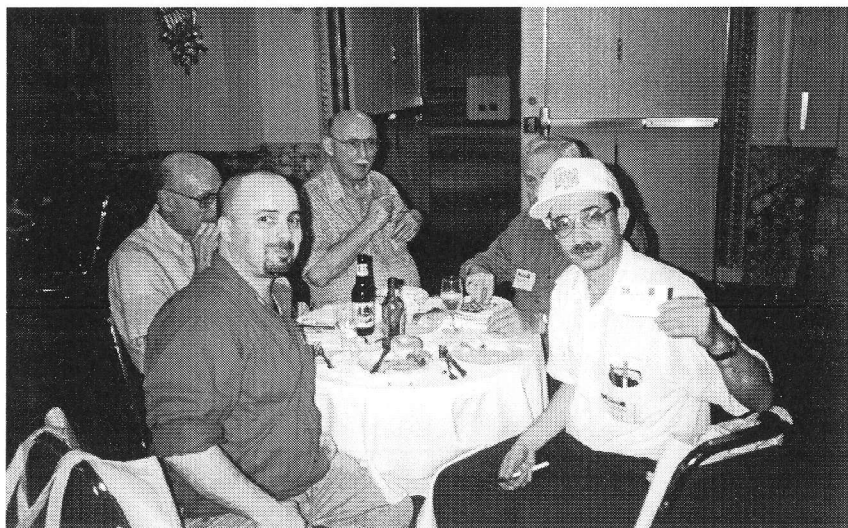
Vänliga hälsningar, we love you madly

Göran

At Ellington Conference in Chicago May '98.

*Ellingtonians Jammin' with DePaul's University Jazz Ensemble
Aaron Bell p, Britt Woodman tb and Butch Ballard dr.*

*Happy great participating delegates at the Get-together-party.
In front from New York, left Larry Miranda and right the well known discographer
Art Zimmerman*

SKINS DEEP

What do the following all have in common? Max Roach. Lionel Hampton. Tonun Benford. Kaiser Marshall. Fred Avendorph, Hillard Brown, Sid Catlett, Ed McConney, Oliver Coleman. Henry Letcher, Bill Clark, Lee Young and Cootie Williams. Believe it or not they all subbed on drums for Sonny Greer with the Ellington Orchestra. Yes, Cootie too, took a turn behind the skins, according to John Chilton in his book *Who's Who of Jazz*, (The Chilton Book Company).

In the December 1997 issue of *Modern Drummer*, (Modern Drummer Publications, ISSN 0194-4533) Burt Korall provides a top flight profile of the eight other rhythm masters who sparked the Maestro's men.

First and foremost was William Alexander "Sonny" Greer, who came aboard with the Washingtonians. Duke wrote in *Music Is My Mistress* (Doubleday & Company, Inc.) "Everything in his life has always been done in a happy way, even though not according to Hoyle".

After Elmer Snowden left the Washingtonians when the band was at the Kentucky Club, it was listed as being under the direction of Sonny Greer. He quickly turned the role of leader over to Ellington, and stayed on as a sideman for the next 28 years.

Korall quotes Mercer Ellington as saying, "Sonny knew what audiences liked. He was one of the few people from whom Ellington readily took advice."

Sonny was noted for his dazzling drum kit, each piece emblazoned with his initials in a stylistic format. In *Jazz Anecdotes* (Oxford University Press), Bill Crow quotes Greer saying, "I'm sitting behind \$3,000 worth of drums. I didn't have to play them. All I had to do was look pretty".

His equipment was provided by The Leedy Drum Co., which was represented in Toronto by George Newnham at Drummer's Paradise on Queen St. near Victoria. I shall never forget going into the shop one day, and hearing a cutting contest between Sonny and Cozy Cole, both using just practice pads.

As the years wore on, Greer became less and less reliable. He and Duke often had words, and in part this led to his leaving the Orchestra in 1951 to join the Johnny Hodges group.

Sonny never again played with Duke, although he remained active in music as a leader or sideman until his death on March 23, 1982.

Greer's replacement with Duke was **Charlie Smith**. A left-handed drummer born in 1927 whose ambition in life was to play with the Orchestra. Duke heard him in New Haven, playing with Dwiki Mitchell and Willie Ruff.

While his drumming pleased the Maestro, he became the pawn in a game to take Juan Tizol and Willie Smith from the Harry James band. The trombonist and alto star would only consent to join Duke if they could bring along Louie Bellson. In order to secure the talents he wanted, Ellington had to let Smith go.

Charlie Smith suffered a nervous breakdown and died at the age of 38 (1966). He also played with Oscar Peterson, Dizzy Gillespie, Charlie Parker, and Benny Goodman.

Louie Bellson introduced the two bass drum effect to Ellington. His technical brilliance and musicianship set what many observers consider to be a higher tone for the Orchestra.

In Duke's words (MIMM), "Supporting or solo, he is the epitome of perfection, a brilliant performer. I am proud indeed to have been the first to present him as a musician extraordinaire in an entire 15-minute feature". His compositions *Skin Deep* and *The Hawk Talks* were both major hits for the Orchestra.

Louie returned the affection to Duke, "Working with Ellington was the deepest, most profound experience of my entire career. Being part of the Ellington band is an indescribable feeling for anyone anytime."

According to Korall, "Bellson set the pattern for those who later held the drum chair. He extended the drummer's palette and range, setting the tone for them - he made the Ellington Orchestra a far more vivid experience than it had been".

When Bellson married Pearl Bailey, he took over as her musical director. From time-to-time he appeared with the Orchestra for spe-

cial concerts and the like, as he did with Count Basie, another former employer.

Bellson often turns up at International Ellington Conferences.

Butch Ballard replaced Bellson. His style was vastly different, more laid back, in the mold of Shadow Wilson. In truth, Ballard was not Ellington's first choice. Rather he wanted **Dave Black**, a talented two bass drum exponent who was tied up with commitments in Philly.

Ballard had played with bands led by Mercer Ellington, Cootie Williams, Illinois Jacquet, and Count Basie.

Korall quotes Ballard saying, "I was petrified sitting up there with the great Ellington players. But they let me find my own groove. The only thing I didn't do for Duke was use the double bass drum setup. I wasn't comfortable with it".

When Dave Black was finally available in 1954, he joined Ellington at New York's Paramount Theatre. In 1955, marital problems forced him to quit the road and leave Duke's Orchestra.

Now in his sixties, Black lives in California and remains quite active. He, along with Bellson, says, "I'm going to play until the last

Louie Bellson i Stockholm 1994. Foto: From Olle Lindholms Collection

beat on the snare drum."

According to Mercer Ellington the next drummer was the unnamed music contractor for Aquashow, where the Orchestra spent the summer of 1955.

Sam Woodyard joined Ellington when Aquashow closed for the season. For the next thirteen years, with time off in '59, '65 & '71 for illness, he was Duke's drummer.

Bassist Aaron Bell said, "Sam had a bit of a show thing. He was great with two bass drums. What I liked best about his playing was that he kept perfect time."

In *Music Is My Mistress*, Duke had this to say about Woodyard. "Sometimes we would write something that seemed or was expected to be below bland, but when Sam added his thing to it, immediately it took on a new dimension, exotic, zesty, or maybe lecherous soul. He was one of three heroes whose performance lifted an exhausted audience around two o'clock in the morning at the 1956 Newport Jazz Festival, Paul Gonsalves, Jimmy Woode and Sam Woodyard lifted that stonecold audience up to a fiery, frenzied, screeching, dancing climax that was never to be forgotten".

In *Duke Ellington In Person* (Houghton Mifflon Company), Mercer Ellington related this anecdote about Sam's drinking problems.

"We are going to Canada next", I told Sam, "If you're coming with us, I'd better give you something to do". So I got him a conga.

When we got ready to do the first concert there was no sign of Sam. Four days later we got a call from The Salvation Army in Toronto. They had him.

In 1975, Woodyard moved to France where a number of his friends had found opportunities to play and live a lifestyle they considered

superior to that in North America. In 1985, Woodyard's health deteriorated on a fast track, and in 1988 - at the age of sixty three - he died of cancer.

Rufus "Speedy" Jones took over the drum throne when Woodyard moved on.

Duke first heard Speedy when Jackie Gleason brought together the Basie and Ellington bands in Miami. Speedy was with Basie; Woodyard was with Duke. Knowing he had to make a change, Ellington approached Jones with an offer he couldn't refuse.

After playing with Ellington for a while, Duke had this to say about his newest timekeeper. "His supporting role, particularly in African, jungle, and oriental pieces, has constantly led to demands from the audience for him to be featured solo. Mostly a vegetarian, he is a good, clean-living guy, and a karate expert. As a man, he is easy to get along with and to respect."

Mercer Ellington blamed his father's temper for Rufus Jones quitting the Orchestra. "In the old days, Pop used to cuss Sonny Greer out terribly, but Sonny would retaliate by cussing him out. This also worked with Sam Woodyard. But Pop made the mistake of doing it where it would not work - with Rufus Jones. Rufus was a sensitive, highly strung man, and there were times that I would stand between them, for fear that he would do something violent. Rufus would get that angry when Ellington said something critical to him."

In later life Speedy suffered badly with arthritis. When he could no longer play the drums he turned to writing and teaching. He died

in Las Vegas on April 25, 1990, one-month shy of his 54th birthday.

The last drummer to be hired by Ellington was Houston, Texas-born Rocky White. He was only 19 years of age when he replaced Rufus Jones in July 1973.

Rocky had studied to become a computer programmer at Texas Southern College, and gigged around town with people like saxophonists Arnett Cobb and Jimmy Ford. Some members of the Ellington Orchestra heard him playing at the Shamrock Hilton in Houston and recommended him to Duke.

After Duke's death, White carried on with the ghost band led by Mercer Ellington.

Korall quotes White as saying, "The young guys in the orchestra try to keep the Ellington tradition alive. With Mercer, and all of the great Ellington players out of the picture, it's our responsibility."

To hear Greer at his greatest, listen to RCA's three-disc set *Duke Ellington - The Blanton Webster Band*.

Louie Bellson is well recorded on Columbia's *Ellington Uptown* and *The World of Duke Ellington Vol.II*.

Dave Black is featured on the Canadian label Radiex Music's *Duke Ellington In Hamilton*.

Sam Woodyard shines on the double CD *Live At The Blue Note*.

Rufus Jones is the oriental potentate on *The Far East Suite*.

Rocky White appears on the Grammy award winner *Digital Duke*.

Note: From an article in December from Chapter 40, Toronto

Joseph "Tricky" Sam Nanton

Duke Ellington's första stora trombonist Joe Nanton porträtteras här entusiastiskt av Ove Hahn, Gröna Lunds nuvarande artistchef, i en artikel från december 1956 i tidningen Estrad.

"När Duke Ellington gjort sina musikerval har man ofta ansett att hans val varit rent vansinne. Valet av Lawrence Brown t.ex. gjorde faktiskt många upprörda. Vad hade en sweettrombonist i den orkestern att göra? Likadant var det när han valde spratteltgubben Rex Stewart, Ben Webster och bopparen Clark Terry. När han 1926 engagerade den 22 år gamle trombonisten Joe Nanton från Elmer Snowdens band var det också på så sätt, och den som tyckte att valet var dumt var Nanton själv. Han ansåg sig icke vara kunnig nog för den platsen. När han kom till Duke var Bubber Miley, han som komponerade "Black and Tan Fantasy", trumpetsolist. Han var den förste som ordentligt behärskade tekniken med wa-wa-sordin, och han gjorde ett djupt intryck på Nanton. Denna överförde helt enkelt denna teknik på sitt instrument, trombonen, och det dröjde inte länge förrän han gjorde skäl för sitt smeknamn "Tricky Sam". Han blev en verklig virtuos och det dröjde inte länge förrän rytande lejon, gråtande barn, gnäggande hästar och alla möjliga andra effekter passerade revy genom klockstycket på hans trombone. Aldrig någonsin har någon med ett blåsinstrument kommit den mänskliga rösten så nära, och hans effekter var ibland kusligt illusoriska. Dessa ljud effekter garanterar inte någon konst på något sätt, men snarare har man all anledning att befara motsatsen, men i detta fall blev det något annat. Dessa effekter tillvaratogs på ett konstfullt sätt och de blev aldrig något mål i sig själva, utan medel i en helhet. Nanton utnyttjades i hög grad av Duke i den s.k. djungel-repertoaren, och när han dog 1946 innebar detta en oersättlig förlust för Duke Ellington och hans Orkester. Sedan dess har Duke försökt att skaffa en värdig efterträdare och framför allt två namn har fi-

gurerat i detta sammanhang, Tyree Glenn och Quentin "Butter" Jackson, men resultatet har inte varit alltför lysande.

Vad Tyree Glenn beträffar, så räcker sannolikt inte hans musikalitet till för denna oerhört krävande uppgift att vara Joe Nantons efterträdare, och vad Quentin Jackson angår, så har han blivit alltför perfekt i sitt spel. Att framställa ljud effekter kan säkerligen var någorlunda rutinerad trombonist med lite tålmod, men att använda dem med samma själ och med samma sinne som förebilden är en annan och avsevärt svårare uppgift. På denna punkt misslyckas Jackson, men det bör också påpekas att han är den som bäst lyckats av dem som har försökt.

Den möjlighet han har är att gå sin egen väg och skapa en personlig wa-wa-stil efter sin art.

Joe Nanton spelade oerhört enkelt. Något så okomplicerat som hans solon får man leta efter, och på det stora hela taget är nog primitivitet det ord som lämpar sig bäst för att beskriva hans stil. Men där fanns också i hög grad ett omedvetet raffinemang vars like sällan skådas. Ett annat typiskt drag var den intensitet med vilken han spelade och som man endast stöter på i så extraordinära fall som Roy Eldridge. Enkelhet, raffinemang och intensitet är de mest typiska dragen i Joe Nantons konst.

När man betraktar "Tricky Sam" Nantons roll i jazzhistorien, så ska man finna att han stilistiskt och utvecklingsmässigt inte betytt så värst mycket. Egentligen har han bara påverkat de två ovan nämnda efterföljarna Glenn och Jackson och om man jämför detta med den roll en Bill Harris, en Jack Teagarden och en J.J. Johnson spelat för ett otal trombonister, så blir det av noll och intet värde. Vad är det då som gör Joe Nantons odiskutabla storhet? Svaret är kort: hans humor.

Joe "Tricky Sam" Nanton, the first great trombonist in Duke Ellington Orchestra and a hidden Johnny Hodges. From Konserthuset, Stockholm, Sweden 1939. Collection from Rolf Dahlgren

Humor och kärlek — Nantons kännetecken.

När man talar om god jazz så underförstår man humor i den. Jazz är i lika grad humor som den är kärlek, två saker som föresten kan gå på ett ut. All humor är i grund och botten en kärleksyttring. Det finns ett uttryck som säger att "förutsättningen för humor är fullständig kännedom om tragik". Låt oss jämföra detta med det Nanton en gång svarade på frågan vad han tänkte på när han spelade sina wa-wa-solon : "Jag tänker på en kille som sitter i en fängelsehåla". Det är ingen överdrift att påstå att Joe Nanton i sin humor är lika universell som en Bellman och de jazzartister som är det, går att räkna på ena handens fingrar Monk... Ellington ...Armstrong och kanske ännu någon mer. Nanton var en gudabenådd humorist, och hans humor var av ett förlåtande och överalltskuggande slag. Låt oss som exempel ta Duke Ellingtons inspelning av "Blue Serge". Den lär vara avsedd som en skildring av de svartas resignation inför diskrimineringen, och stycket består av 3 minuters koncentrerad klagan. Nanton spelar ett solo, och det är också fyllt av smärta, men var gång jag hör det solot kan jag inte låta bli att tänka på några ord som yttrades av en annan utstött människa, och ord som yttrades under olidlig smärta. De orden var : "Herre förlåt dem, ty de veta icke vad de göra!" Ett annat exempel är "Jump for Joy". Texten är något av det mest underbara som någonsin skrivits :

....*When you stomp up to Heaven , and you meet ol'Saint Pete, tell that boy , to jump for joy...*

I dessa ord finns de svartas hela religion och gudssyn koncentrerade. Glädje, förtröstan, tillit, orubblig tro. Hela stycket utstrålar detta, men starkast kommer det till uttryck i Nantons solo. Dessa intensiva och oerhört enkla takter innehåller de svartas amerikanska religiösa historia, och det gör Nanton till en av jazzens absolut väsentligaste konstnärer.

Denna Joe Nantons humor är fullständigt unik. När Billie Holiday målar i blodrött i fruktansvärd smärta, målar Nanton i förtröstansfulla färger i samma djupa smärta. Däri ligger hans storhet. När det sedan gäller mer "profana" sammanhang som exempelvis i Ellingtons djungel-inspelningar, får han glimten i ögat. Han tar fasta på det komiska i situationen. Med samma ursprungliga förtjusning som ett barn prövar sin första visselpipa, låter Nanton sin trombone gnägga som en häst, men med den väsentliga skillnaden, att hans effekter har djup och raffinering. Joe Nanton är den trombonist som spelat mest jazz av alla. Hans konst är fylld av swing, intensitet, humor och kärlek. Ingen trombonist har som han lyckats förmedla jazzens så svåråtkomliga väsen, och den innehåller så oerhört mycket av den religiösa mystik som i grund och botten finns i all jazz, Jazzens mest väsentliga trombonist - Joe "Tricky" Sam Nanton."

Joe Nanton, av West Indian härkomst, föddes den 1 februari 1904, New York City och avled lördagen den 20 juli 1946 i Los Angeles, California på Hotel Scragg.

"Spelade tidigt med Cliff Jackson Westernes 1921, Earl Frazier's Harmony Five 1923-24 och Elmer Snowden's orkestrar 1925 innan han började hos Duke Ellington 1926 och stannade till sin död. Joe var en mycket lojal medarbetare och gjorde inga inspelningar utanför Ellington's sfär efter 1926. Joe var förhållandevis en beläst person med stor boksamling och han kallades därför "Professorn" innan han fick smeknamnet "Tricky Sam" av Otto Hardwick p.g.a. sin spelteknik och wa-wa-teknik. Joe utvecklade sin egen musikaliska stil, men han nämnde två musiker, som hade påverkat honom och det var vännen Charlie Irvis och Jake Green kallad "Gutbucket". En nära vän till Joe var samtida Ellington-trumpetaren Louis Metcalf. När Joe kom till Duke efterträdde han Charlie Irvis och han var orkesterns enda trombonist fram till 1929. Joe betydde oerhört mycket för Duke Ellingtons orkester. Han utvecklade den s.k. djungeltekniken tillsammans med trumpetaren Bubber Miley. När sedan Juan Tizol (1929) och Lawrence Brown (1932) kom till orkestern var trombontrion Duke's favoritsektion i orkestern och trion spelade sedan tillsammans fram till 1944 då Juan Tizol lämnade orkestern.

Joe gjorde i övrigt några inspelningar i november 1926 med cornettisten Thomas Morris under namnet New Orleans Blue Five och Thomas Morris and His Seven Hot Babies.

Några förslag att lyssna till med Joe "Tricky Sam" som solist :

1.	8 mars 1928	Columbia	Jubilee Stomp
2.	1 oktober 1928	Columbia	Move Over
3.	2 februari 1932	Columbia	It Don't Mean a Thing
4.	15 augusti 1933	Columbia	In the Shade of the Old Apple Tree
5.	29 juli 1936	Columbia	In a Jam
6.	22 april 1937	Columbia	Old Plantation
7.	22 december 1938	Columbia	Slap Happy
8.	20 mars 1939	Columbia	Smörgårdsbord and Schnapps
9.	6 mars 1940	Victor	Ko - Ko
10.	26 februari 1942	Victor	What Am I Here For ?
11.	11 december 1943	Ember	Rockin' In Rhythm
12.	26 maj 1945	olika bolag	Frankie and Johnny, obs flera olika skivbolag finns

Add-On-and-Addition-information to Otto Hardwick - Discography from No 1. 1998

No 3 Florence Bristol

T-2018-2 How Come You Do Me Like You Do

LP: Selmerphone SHN-4014
CD: DOCD-5506

No 4 Alberta Jones

GE-X323 Lucky Numbers Blues
GE-X324A I'm Gonna Put You Right In Jail

LP: Byg (I) 26 CD: DOCD- 1004
- " - - " -

No 5 Clarence Williams

73957-B I've Found a New Baby
73958-B I've Found a New Baby
73959-B Pile of Logs and Stones

LP: Retrieval (UK) FJ - 121
- " -
- " -

No 6 Sara Martin

74072-A Brother Ben

EP: Swaggie 33751, LP: Best of Blues BoB
CD: Document DOCD-5398
CD: Document DOCD-5398

74073-A The Prisoner's Blues

74074-B Careless Man Blues

74075-A How Can I Be Blue ?

- " -

- " -

Note : Delete Swaggie 51

No 10 Timme Rosenkrantz

All four issued recordings are on LP Xanadu 199

No 12 Jimmy Jones

1023-1 A Woman's Got A Right To
Change Her Mind
1024-2 Muddy Miss

78rpm : Jazz Selection (F) 543

- " -

Årsmöte på Duke's födelsedag

Leif Hallin - äntligen på plats

"Jonte" Högman's kvintett på topp

Benny Åslund's samling till fin smakare

Onsdagen den 29 april, dagen före Valborg, var det återigen time för en DESS-afton. Först ett årsmöte med bl.a. styrelseval, som klubbadess snabbt av Göran Wallén, sedan jazzföredrag, jazzkonsert och slutligen auktion på delar av Benny Åslunds samlingar.

I tur att avgå ur styrelsen var Alf Lavér, Olle Lindholm, Bo Haufman och Jens Lindgren. Alla omvaldes för två år i enlighet med valberedningens förslag, utom Jens Lindgren, som avböjt omval p.g.a. allt arbete, bl.a. som chef för Svenskt Visarkivs jazzavdelning. Som efterträdare för Jens invaldes i styrelsen emellertid ett annat tungt namn, nämligen Bo Holmquist, känd från bl.a. Sveriges Television. Göran Wallén, Rolf Dahlgren, Monica Lövdahl och Bertil Reijbrandt har alla ett år kvar på sina mandattider i DESS styrelse, en styrelse som beviljades full och tacksam ansvarsfrihet för den gångna verksamhetsperioden. I verksamhetsberättelsen kunde utläsas en räckvid av fina och sparsmakade program som styrelsen ordnat.

Sedan var det Leif Hallin's tur att nu vara på plats på scenen i 50 minuter och spela och kommentera intressanta Duke Ellington inspelningar. Det skulle han egentligen ha gjort redan på DESS -kvällen den 9 februari, men lyckades av någon anledning irra bort sig, men bättre sent än aldrig. Hallin är en trivsamt föredragshållare, en jazzhistoriker med brett register, men han vill inte tillstå sig vara diskograf, som det stod i kallelsen, men 40 års "Club 78" spisande har naturligtvis bidragit till inblickar och jazzerfarenheter av stora mått.

On the Sunny Side of the Street med Johnny Hodges och Ivie Anderson som solister fick inleda och följdes av Kissing My Baby Goodnight där Rex Stewart hade en viss likhet med Bix Beiderbecke i sitt spel. Att återge Leif Hallin's alla spirituella kommentarer till musiken är inte lätt, som t.ex. att den 18 juni 1943 var Duke inbjuden att spela med NBC's studioband. I radiosändningen kom först Take The "A" Train och en längre intervju med Duke, där han fick berätta vad han höll på med, och det var inte bara jazz minsann.

Peter Asplund trumpet, Bengt Hansson bas, Mathias Algotsson piano och Martin Lövgren trummor.

Därefter återvände Duke till pianostolen för att exekvera i Don't Get Around Much Anymore. Samma år var trumpetaren Shorty Baker ny hos Duke och vi fick höra honom framföra, i en underbar tolkning, Ain't Misbehavin. En annan raritet, får man väl säga, var att få höra Billy Taylor's komposition Night's Wind. Där Johnny Hodges spelade altsax och Harry Carney barytonsax i en inspelning med J Hodges egna lilla grupp.

Därefter följde Duke's orkester 1953-55 med Rockin' In Rhythm med bl.a. "Cat" Anderson, inspelad 1954 på Capitol. 1962 återkom Cootie Williams till Duke's orkester och en låt av trummisen Chick Webb, där Sam Woodyard och Cootie Williams var solister, fick av-

Jonte Högman tenorsax, Mathias Algotsson piano och Bengt Hansson bas.

sluta Leif Hallin's fängslande föreläsning.

Innan vi fick paus framfördes en hyllning med anledning av Duke's 99-årsdag av Nalle Nilsson, en gång mycket verksam i Harlem på Nalen, ett spontant och trevligt inslag. Det hela utmynnade i att alla sjöng Happy Birthday till Duke's ära.

Mer Duke blev det när kvällens band, John "Jonte" Högman's kvintett med Peter Asplund, trumpet, Mathias Algotsson, piano, Bengt Hansson, bas och Martin Lövgren, trummor, började sin konsert med In a Mellotone följt av I Let a Song Go Out of My Heart. En strålande konsert som stundom gastkramade publiken, som sedan fick drömma sig bort i smäktande ballader. John Högman tillhör säkert en av

de intressantaste tenorsaxofonisterna vi har f.n. och som dessutom spelar barytonsax som få. Peter Asplund har jag följt sedan han slog igenom vid firandet av Topsy's Minne på Musikmuseet för drygt tio år sedan och han har bara blivit bättre och bättre hela tiden. Pianisten Mathias Algotsson hörde vi också i vår förra konsert på SAMI och denna kväll var han om möjligt ännu bättre. Den mannen tror jag kan gå hur långt som helst på sitt instrument. Bengt Hansson på bas är en klippa som länge varit med i hetluften och är en strålande solist.

Martin Lövgren, tillhör mina favoriter, en trummis som kan allt och svänger någonting förskräckligt bra. I Juan Tizol's Perdido vibrerade hela salen, i Cotton Tail fick man höra på high hat komp av den gamla skolan. I In a Sentimental Mood fick vi lyssna till strålande basspel av Bengt Hansson och utsökt piano av Mathias Algotsson samt Martin Lövgren's drivande och delikata vispkomp, utbudet var nu maximerat. Jonte Högman's egna komposition Drömmen var snudd på snodd med en harmonik a la Billy Strayhorn, berättade han öppet hjärtligt i sin beige grå sommarkostym vid sidan av Peters innesvarta. Och visst var den vacker, låten menar jag.

Till sist, med en lång underbar introduktion av Mathias Algotsson på pianot, kom Take The "A" Train med swing och jump, och stadig high hat lir, en gladjazzig avslutning av bästa märke. Jag hade gärna lyssnat på ett par extranummer också, för det här var den bästa jazzkonsert jag hört på länge, men tiden började bli knapp och en programpunkt återstod på kvällen, nämligen auktion på Benny Åslund's samlingar, utsökta rariteter för fin smakare. 78-skivor, LP och CD mm. Leif Hallin fick återkomma till scenen och sköta klubban. Allt gick som smort. Kvällens högsta bud löd på 1.250 kr och efter en segsliten duell fick slutligen Sven Åke Vedén rariteten, som var The Black Berries från 1930 på märket Oriole.

Aftonen var lyckad. Vi längtar redan till nästa.

Bertil "Buster" Reijbrandt.

Axplack

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

Latest Internetnews about Duke Ellington.

1. The Duke Ellington Society Home Page: <http://duke.fuse.net/>
This international organization devote to the life and works of DE has a wealth of material including information on performances (some with sound bytes), a list of Ellington compositions, performances of Duke's songs by others, and much more.

2. The Ellington-Strayhorn Songbook:
<http://www2.bioglobe.ne.jp/~songbook/ellington-strayhorn/index.html>

If the lengthy address doesn't turn you off, this site which originates with Yoshioka Toshiya, lists 1239 titles 37 suites and 3 Sacred Concert. There is also a link to a website devoted solely to Billy Strayhorn, <http://www.billystrayhorn.com/>

3. A Duke Ellington Panorama: <http://nicom.com/~machare/ell/>
Ellington musicians and vocalists, and upcoming Ellington events are the major features of this site.

4. Library of Congress Experimental Search System:
<http://lcweb2.loc.gov/catalog/>

This site permits a search of the Library of Congress for Duke Ellington materials, as well as other reference books.

5. The Duke Ellington page at the Red Hot Jazz Archive:
<http://www.technoir.net/jazz/duke.html>

This site has information on various Ellington musical aggregations and an Ellington filmography, some of which can be viewed on line.

6. Kansas City Jazz: <http://www.kansascit.com/kcjazz>
which provides 591 links to other jazz related web pages.

7. <http://www.ilinks.net/~holmesr/duke.htm>
(Duke Ellington by Robb Holmes)

8. <http://www.dnsmith.com/ellington/>
(The Edward Kennedy Ellington Pages, ed. & hosted by David N. Smith)

Duke Ellington Concert In Sweden October 25, 1973

A new CD from Caprice Records CAP 1234, will be available in the beginning of 1999.

Highlights from the Swedish Radio Jazz Archives

Duke Ellington In Sweden 1973 featuring the Swedish guests Alice Babs, Rolf Ericson, Åke Persson, Nils Lindberg. Recorded at Malmö Stadsteater October 25, 1973.

1. Rockin' In Rhythm, 2. Creole Love Call, 3. Caravan, 4. In Duplicate feat. Harold Minerve, Åke Persson, 5. Take The "A" Train feat. Rolf Ericson, 6. Satin Doll as background to Duke presenting Alice Babs, 7. Serenade to Sweden feat. Alice Babs, 8. Checkered Hat feat. Alice Babs (arr. Nils Lindberg), 9. Spaceman feat. Alice Babs, Rolf Ericson, Johnny Coles, Berrie Lee Hall, 10. Jeeps Blues feat. Alice Babs, 11. There's Something About Me feat. Alice Babs, Nils Lindberg, 12. Somebody Cares feat. Alice Babs, Anita Moore, Tony Watkins, 13. I'm Beginning to See the Light as background to Duke presenting George Wein, 14. Take The "A" Train feat. George Wein, Alice Babs, Anita Moore, Tony Watkins, Nils Lindberg, 15. Encore: St Louis Blues feat. Duke, Åke Persson, Art Baron, 16. Encore : Tiger Rag feat. Duke, Rolf Ericson, Money Johnson, Åke Persson and Vince Prudente.

Total time: 62 minutes

Orchestra: Harold Money Johnson, Johnny Coles, Berrie Lee Hall, Mercer Ellington, Rolf Ericson trumpet, Vince Prudente, Art Baron, Chuck Connors, Åke Persson trombone, Russel Procope as - cl, Harold Geezil Minerve as - fl - picc-fl, Harold Ashby ts - cl, Percy Mari-

on ts, Harry Carney bars - cl - bcl, Duke Ellington piano, Joe Benjamin bass, Quentin Rocky White dr, Alice Babs, Anita Moore and Tony Watkins vocal.

Invited guests: pianist Nils Lindberg (11, 14) and producer George Wein (14).

Recording produced by Bo Broberg, CD-production by Jan Bruér and Lars-Göran Ulander.

Liner notes by Alice Babs

Efterlysning

I Sv. Jazz Riksförbundet's Jubileumsbok över sina verksamma 50 år hittar vi följande lilla intressanta notering.

" Vid bildandet av styrelse och organisation till SJR vintern 1948 / 49 delades 24 klubbar upp i fyra distrikt. I distrikt Sydsvrige ingick följande klubbar: Cotton Club i Helsingborg, Höganäs Jazzclub samt Duke Ellington Society i Malmö."

Vad hände med detta tidigt bildade Duke Ellington Society Sällskap? Vilka personer låg bakom Sällskapet ? Kan någon berätta ?

Alice Babs i Barcelona.

Den 11 november 1973 framträdde Duke Ellington med Alice Babs i Basilica De Santa Maria Del Mar, Barcelona, Spanien. I diskografin finns "Somebody Cares" med vokal insats av Anita Moore, Tony Watkins och Alice Babs. En underbart framförd vokalinnsats av alla tre tillsammans. Därefter spelar orkestern "Every Man Prays In His Own Language" som börjar instrumentellt under 5 minuter och därefter träder Alice fram till mikrofonen och sjunger solo "Fader Vår" på svenska !! inför denna spanska publik. Alice har en underbar sakral känsla med sin vackra sopranröst. Publiken ger Alice en lång och innerligt varm applåd. "Every Man..." fullföljs sedan med ett recitation av Duke Ellington och Art Baron avslutar på flöjt. Tid 11 min. Därefter kommer "Ain't Nobody" med Tony Watkins.

Sv. Radio och Sv. Rikskonserter planerar 100-års minnet av Duke Ellington

Planerna börjar klarna angående 100-dagen av Duke Ellington's firande i april nästa år. Den 19 till den 25 april planeras en turné med orkester och en av solisterna kommer att bli trumpetaren Clark Terry. Övriga musiker blir troligen några av de musiker som deltog 1994 i Konserthuset och Berwaldhallen. Musikalisk ledare blir Bo Broberg och Lennart Åberg. Aktuella orter är f.n. icke klara. En annan aktivitet är en Radiosändning den 25 april under 8 timmar inom EBU som tidigare har sagts. Olika inslag från flera länder bl.a. Holland, Frankrike, England och Danmark kommer att sändas en timme var och från Sverige kommer sändningen från Berwaldhallen.

Clark Terry blir solist som tidigare i Bengt-Arne Wallin's komposition från 1994 "One of a Kind" och övriga musikval kommer troligen också från CD'n "A Swedish Tribute to Duke".

Sändningen börjar kl. 16.00 och pågår till kl. 24.00. USA och Kanada kommer sist av alla beroende på tidskillnaden.

En annan nyhet blir en CD från Caprice med Duke Ellington och Alice Babs från den 25 oktober 1973 i Malmö. Information se ovan.

A rare interview with Johnny Hodges

The date of this interview is not known, but it was sent in Danish Radio after Johnny Hodges death 1970. He talks about his time from the 20th in Boston and New York during 6 minutes.

"I started 10 or 12 years old and my parents wanted me to play the piano but I didn't like the piano, I wanted to play drums. So I beat up all the puts and pans in the kitchen. And later on I still tried to be interested in the piano, but it wasn't very good. I still think

about pianolessons, now and then, but nothing happened. Later on I used to like the looks of a soprano and I got a soprano, I had a Curvesoprano. I had heard so much about Sidney Bechet and my sister knew him, and he was playing in Boston at Burrell's House called "Jimmy Cooper's Black and White Show". At that time I had a lots of nerve, I had to see him, so I went there and I had my soprano on my arm and I had cut of one of my mothers sleeves of her coat to put the soprano in it. He said "What's that?" "Oh, It's a saxophone". "Can you play on it?" "Yes, I have had it for two days". "Well, sit down" he said. So I played what I could

and he liked it and he told me a few things. I never expected I wind up to him two or three years later.

So, finally I got rid of the soprano and got an alto and then something like 1925 I went to New York to Greenwich Village. So I came to New York and to educate and go to the Jam Sessions. At that time they didn't called it Jam Sessions they called it a Cuttin' Contest. And you walked up 7th Avenue to find a place where they had a Cuttin' Contest.

Duke Ellington was one of the judges and Fats Waller, Fletcher Henderson, James P Johnson, "Willie the Lion" Smith and Willie Gant. All of them were piano players and it started with piano and ended up with two loose saxophones, trumpets and trombones. So it was a great honor to be cut, they called it Cuttin' Contest. If you didn't cut you were no name, it was educational.

I went out of this idea's and I go back to Boston and came back to New York and go back to Boston.

Duke used to come to Boston every summer and he had original six piece band. In summertime he left New York and came up to New England with nine or ten pieces band.

At night it was dances and I was working at a club called "Black and White Club". I used to make 2,50 \$ a night, but as I said, I would presumably make 30 \$ tips. I used to come every night and walk around the clubs with my horn, the people called you to play so they could dance on, and the people used to put some money in your horn.

They all asked me to come down to New York with them, but I said "I'm not ready". So later they stared out the band at Cotton Club, I think it was 1927, he asked me again and I said "No", so I suggested Harry Carney to him, who was working at Bamville Inn. So he went there and picked Harry Carney and I suggested Barney Bigard or Omer Simeon and he took Barney Bigard. I joined him 1928".

That is the end of the interview.

Thank you Jack Towers for giving me a copy of your cassette!

Johnny Hodges daughter lives in Dalarna, Sweden

Maria Hodges, born 1963, daughter to Johnny Hodges lives in a little village in Nyhammar in Sweden. Nyhammar is situated in the county Dalarna about three hours drive northwest by car from Stockholm. Maria has earlier worked as a nurse for SIDA and Red Cross in

Sweden and Brazil, but since over two years back she is working with animal psychology. She believes that her feeling for psychology comes from her grandmother, who was Cherokee-Indian. Maria has inherited the musicality from Johnny Hodges and she plays piano, flute and sings, and she also has a son named John.

Maria's mother Zhacha, still lives in Stockholm and she met Johnny Hodges early in the 60th in Paris. Zhacha is a good old friend from the 60th with Willie Cook's wife Christl Cook.

The information comes from an article in the Swedish Dailypaper Dala-Demokraten in June 1998.

From an article i Washington Post, April 25, 1998 we can read the following news about what students are working with today.

Art, Poetry and Music, Music for Ellington Students Honor Duke With a Song

Voices twined: words hippped, hopped and scatted across stage. Instruments colored the auditorium air blue and indigo. It was that kind of mood.

Students from the Duke Ellington School of the arts interpreted the life and music of the late musician and composer in songs and poems yesterday at the Smithsonian's National Museum of American History.

"Blue smoke burns my eyes as the sky turns purple ...Boy, then the Duke and the Count got together ...it was a "Battle Royal" In a velvet voice, poet Campbell Kennedy, 17, offered up images of a night spent with Ellington and composer Count Basie, referring also to the title of an album by the two.

The students in this case were more than a familiar with works and life of Ellington, since their school bears his name, but students from 26 other D.C. public schools had studied the Washington native since September to prepare for yesterday's Duke Ellington Youth Festival, a oneday event showcasing the artistic talents of more than 700 students.

This was the eighth annual festival, held to mark Ellington's birthday, April 29. "Duke Ellington Renaissance Man" a student exhibition of paintings, drawings, sculptures and other works, opened yesterday and continues through May 31 in the museum's third-floor Photo Gallery. The festival also included musical and dance performances by public school students at the University of the District of Columbia last night.

Campbell, the young poet, said he listened to the "Battle Royal" album and "wrote just the images I got listening to that." The Duke Ellington All School Choir sang the bridges between the poetry. A trio made up of trumpeter Andrae Alexander, 16, drummer Jamie Staton, 16, and pianist (and choir director) Terrence Lee Jones led the way from swing to sacred.

In the audience of about 75 were students from Evans Middle School, not all of them familiar with Ellington's music. But when

Kendall Brown and Alishea Bunkley, of the Duke Ellington School of the Arts, harmonize on the Ellington classic *Satin Doll*.

choir member and Ellington senior Alishea Bunkley opened her mouth, it didn't matter. They recognized something extra special in her voice and they fell silent. "Sing girl". A woman shouted.

On "Satin Doll", Alishea was sassy and mischievous while her vocal duet partner, Kendall Brown, countered with a smooth, cool rendition. In Alishea's solo, "Come Sunday" her voice was full of color as the most magnificent stained-glass window. People closed their eyes and sank back into their seats. A man held his hand to his temples as if the pleasure of the sound was too much to comprehend. The poets played on: Talking about a place "where grandma can get down with Bo Jangles better than Shirley Temple ever could". Talking about music "landing on the hips of the chemise and feet of the wingtips". Talking about "lips like burgundy wine" and "the orchestrated thunderstorm of love". The trio played "It Don't Mean a Thing" and the choir harmonized. Poet Caroline Jhingory, 17, who reaped inspiration from that classic, planted her feet and swayed gently. She rapped at rapid speed, cruised then halted, delighting the younger students in the audience with her fancy speech work.

From "Harmonic melodies lacing the soul" to "He loved his piano madly", she used her voice like a flute. People shouted. "You go, baby", another woman hollered.

Luvenia A. George, the Smithsonian's coordinator for the project and a former teacher, watched in pride. George considers Ellington "a crossover artist to Generation X". Teachers have found exposure to his music and life is a great motivation to students.

Nytt inom CD, böcker och video.

Ellingtonia, The Fourth Edition by W.E. Timner.

Den sedan länge väntade fjärde upplagan från Timner finns nu att köpa hos:

Scarecrow Press

ISBN numret är 0-81083142-2

4720 Boston Way, Lanham, Maryland 20706, USA

Tel: (301) 459-3366 och fax (301) 459-2118

Priset är 78 \$ minus rabatt plus frakt. Kontaktkvinna är Miss Meg Crallé.

Duke Ellington Songbook

Pianonoter finns att köpa hos:

Concord Special Produkts, Post Office Box 34572, Place Verty, St. Laurent, Quebec, H4R 2P4, Canada.

Big Ben, Ben Webster In Europe

Video från Canada.

Kontakta tel : 800/434-3610. Priset 19.95 \$ plus frakt (Canadadollar).

OBS fråga efter PAL.

CLARK TERRY featuring PAUL GONZALES, Daylight Express

CHESS Jazz har som meddelades i förra bulletin kommit ut med en ny CD, GRP-18192, som tidigare har funnits på två LP under titlarna "Out on a Limb" från Argo LP 620 inspelad troligen den 26 juli 1957, Chicago och "Paul Gonsalves: Cookin" från Argo 626 inspelad den 6 augusti 1957, Chicago.

26 juli inspelningen innehåller följande:

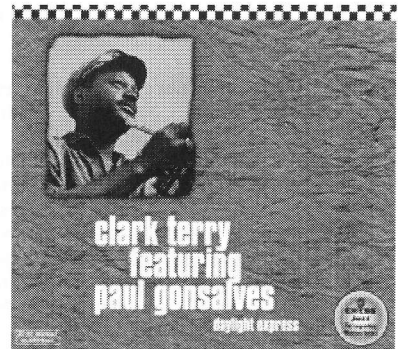
Sättning: Clark Terry tp, Mike Simpson sax och flöjt, Willie Jones p, Remo Biondi gitarr, Jimmy Woode bas, Sam Woodyard tr.

Titlar: Caravan, Candy, Clark's Expedition, Trumpet Mouthpiece Blues, Phalanges, Blues for Daddy-O'S Jazz Patio Blues, Basin Street Blues, Daylight Express, Taking a Chance on Love.

6 augusti inspelningen innehåller följande:

Sättning: C Terry tp, P Gonsalves tenor, Willie Jones p, Jimmy Woode bas, Sam Woodyard tr.

Titlar: Festival, Clark's Bars, Daddy-O'S Patio, Blues, Impeccable, Paul's Idea, Phat Bach, Milli Terry, Funky och ett tidigare outgivet spår The Girl I Call Baby.

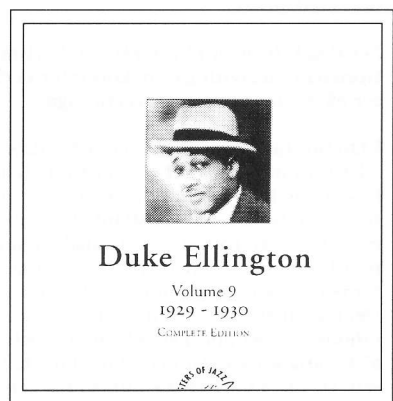
Duke Ellington Volym Nr 9 1929 - 1930

Master of Jazz MJCD 123.

Äntligen har CD nr 9 kommit i handeln och vi får hoppas att fortsättning följer.

CD'n innehåller följande: 10 dec 1928: Sweet Mama, A, Wall Street Wail, A-B, Cincinnati Daddy, A, 29 Jan 1930: St James Infirmary, 1-2-3, When You're Smiling, 1-

3, Rent Party Blues 1-2-3, Jungle Blues 1-2, 21 feb 1930: Maori A-B, 20 mars 1930: When You are Smiling A-B, Maori A-B, Admiration A eller B, mars 1930: Sing Your Sinners, St. James Infirmary.

Duke Ellington "Complete at Newport"

Columbia C2K 64932 2 CD set

Den kompletta originalinspelningen från Newport den 7 juli 1956 har fördröjts i sin lansering. Se även information i vår föregående Bulletin. Det intressanta med CD'n är att CD'n innehåller bl.a. ljudupptagningen från den "riktiga" mikrofon för Paul Gonsalves och "Newport Jazz Festival Suite" är inspelad från estraden, och inte som tidigare två dagar senare från en studio.

The Best of Al Hibbler,

VSD5930, Varése Sarabande.

CD med 16 inspelningar från DECCA-perioden. Populär och kommersiellt inspelad musik.

Paris Blues Soundtrack, Rykodisc

CD-ROM RCD 10713

CD'n innehåller alla titlar från bl.a. två tidigare LP'n, UA 69005 LP, och UA LA274-G. Dessutom tillkommer på CD'n fyra spår med konversation från filmen "You Know Something?, What's Paris Blues?, I Wasn't Shopping, A Return Reservation". Det går att spela CD'n som vanlig CD, men det krävs en CD-ROM-spelare för att kunna se och höra en videotrailer på 2 min 30 sek. Priset i USA är 18,50 \$.

NÄR JAZZEN KOM TILL SVERIGE

Reaktioner och attityder

Del II av Bertil Lyttkens artikelserie, fortsättning från Bulletin Nr 2

Duke och hans mannar råkar under sverigeturnén ut för en otvetydigt fällande dom i Norrköping, där signaturen von K anger domskälen i Östergötlands Folkblad.

"Negerfröjd och ljud Den svarte gentlemannen Duke Ellington och hans "famous orchestra" gävo två föreställningar på Arbetarföreningen i går kväll. Vid den första var man så artig mot den långt ifrån talrika publiken, att man lät den vänta väl en halvtimme, som användes till handklappningar, stampningar i golvet och en lätt träning i busvisslingar. Denna nonchalans mot publiken togs tydligen inte ill upp, ty när väl ridån gått upp för de fjorton herrarna med mer eller mindre tydliga negroida drag höll man på att riva ned taken med applåder. Och Duke fick ideligen gå fram till mikrofonen och säga sitt: Thank you ! Frånsett den långa väntan var det endast ett fel med arrangemanget. Till varje biljett borde ha medföljt ett par huvudvärkspulver. Ty det var rent fenomenalt vilket öronbedövande ljud 14 man kunna åstadkomma. Signaturen är icke främmande för valsverk och plåtslagerier. Men detta var värre. Negrerna blåste trumpet, så att de blevo fyrkantiga i ansiktet ! Och batteristen snurrade på som den mexikanske jonglör, vilken var cirkus Strassburgers starkaste nummer för ett par år sedan. När "konserten" efter drygt en timme var slut, kändes det som en befrielse att slippa ut i det fria igen. Den ungdomliga publiken applåderade frenetiskt åt denna alla tiders jazzkonsert".

Sex dagstidningar i Västerås och Karlstad ger alla mycket konventionella beskrivningar av konserterna där och några kommentarer eller citat är därför överflödiga.

I Örebro fann signaturen eo. i Nerikes-Tidningen att:

"det var inte endast ett öronbedövande larm, som serverades, utan lyckligtvis hade vederbörande även annat att bjuda på. Först och främst en fenomenal konstfärdighet och skicklighet. Samspelet och rytmiken voro nära nog fulländade. Klangen är mörkare än vad annars fallet brukar vara och trots allt ej så skrällhård. Det ligger också romantik, säregen stämning i Ellingtons musik. Han målar i toner. Det förefaller rent av som om man finge vara med om små utflykter i djungeln. Det gnäggar och snyftar och det låter som om djungels alla svarta infödingar och vilda djur ställt upp i en gemensam konsert. De olika solisterna komma i tur och ordning fram till mikrofonen och framskapa sina säregnet klagande toner. Allt medan den övriga ensemblen håller takten".

I Örebro Dagblad blir musiksribenten Gösta Hellkvist i sin långa recension stundom lyrisk, vilket kan illustreras med ett kortare utdrag:

"Att han är världens störste orkestrala kompositör inom jazzmusiken, har man kanske ej förstått, förrän man kom i personlig kontakt med mannen själv och hans orkester. Det är förunderligt hur väl han spelar nuförtiden ! Det är nästan hemskt. Det är inte bara hans melodiska uppfinningsrikedom och hans enastående känsla för klangkolorit och dynamik, som gör det. Det är mer hans intuitiva siäreförståelse i toner, hans sätt att måla. Och hur målar han inte ! Det lever, ja, sjuder av liv i dessa otäcka gräsliga - ja något ändå värre - jazzkompositioner, men han säger något med dem, och så kommer han fram med ett stycke himmel i varje, mer eller mindre. Ibland fullständigt underbart ! Och så hans mannar spelar hans musik !"

Signaturen S. i Örebro-Kuriren har en stark misströstan med avseende på ungdomens jazzintresse och ger luft åt föreställningar, som var ofta förhärskande vid denna tid. Det saknar därför inte intresse att här återge recensentens syn på ungdomens jazzintresse. Recensionen avslutas på detta sätt:

"Men när man ser denna ungdomliga publik och lägger märke till den fanatiska entusiasm den lägger i dagen, ser hur den på ett par sekunder är elektriserad och sjudande av den Ellingtonska musiken, börjar man helt naturligt att undra vad som ligger bakom. Den är självfallet atavistisk, den är de mänskliga urförnimmelserna reducerade till den nakna sinnligheten men den är också på sitt sätt lynnigt upprorisk. Kanske kan man säga att den är en protest mot konventionalism och samhällsdisciplin. Det skulle också förklara dess naivitet och frihet från tankar. Jazzen är i mycket ett utslag av samma mentalitet, som karakteriserar den enklare bioproduktionen, skämt-

och bildtidningarna och dagspressens bildserier. Den skall skänka allt utan att mottagaren behöver anstränga sig med en tanke. Lyssnaren behöver inte ha ett huvud, inte ett öra, endast fötter. Men det är ju också så Nietzsche säger: Har icke dansaren örat i sin tå ?

Men det är också denna genialiska frihet från allt tankeliv, som är jazzens crux. En halvtimmes jazz - även av Ellingtons - och man har fått nog, hur roligt man sedan än haft. Och det är den återvändsgränd, som obönhörligt måste möta jazzen. Ty, om den skall utvecklas - i vilken riktning skall det ske ?"

I Eskilstuna är både Kuriren och Sörmlandsposten imponerade av vad de hört medan Folket är något mer reserverad i sin hållning.

I Storvik uppträder Ellington med en eftermiddagskonsert för att senare ge kvällskonsert i Uppsala. Ett flertal norrländstidningar skriver efter konserten i Storvik mycket entusiastisk och lovordande recensioner.

Tidningen Arbetarbladet i Gävle skickar sin medarbetare med signaturen Dag. till Storvik för att lyssna på Ellington och hans beskrivning av eftermiddagskonserten speglar väl vilken utomordentlig stämningsfylld upplevelse det blev denna vårvinterdag. Större delen av recensionen har denna lydelse:

"Jazzdag i Storvik En dansk litteraturhistoriker har skrivit en studie över "Bacchuståget i Norden". Han följer där hur den grekiska dionysiska livsglädjen har fått utlopp i nordisk diktning. Främst kanske hos Bellman, om vilken Tegnér skrev, att hans diktning var en dans "på gudaberget dansad av nymf och faun och sångmö på en gång".

Samma dionysiska livsglädje möter man faktiskt hos Duke Ellington. Hans konsertturné genom vårt land har också en viss karaktär av ett den musikaliska extasens triumftåg. Han bringar här en ny musikalisk rikedom till en festyrans tradition, denna gång från Afrika-Amerika.

Duke Ellington och hans orkester framträdde på söndagseftermiddagen inför en enorm publik i Fokets parkhallen i Storvik. Det var en egendomligt effektrik, målerisk dag. Vårdagen stod dränkt i mjuk, lös snö och mot detta gräddvispaktiga skum framträdde de chokladbruna negerpersonerna dubbelt pittoreska.

Bakgrunden för orkestern i parkhallen var inte precis stämningsväckande för ett konsertuppträdande. Den var skriande som ett svensk-amerikanskt vykort med orkestermedlemmarna med sin instrumentutrustning uppradade framför denna kuliss av ett svenskt landskap. Men till och med denna förskräckliga stilbrytning blev så småningom åtskilligt sägande för eftertanken. Denna sugande musik, som har sin genklang i så vida massor hos svensk ungdom, denna gestaltning av längtan och rörelsemotiv, får också hemortsrätt i svenska bygder, smälter samman med vårskyggnaden och blir en genuin ton i naturen. Det är alldeles hopplöst att göra någonting annat gällande.

Man måste böja sig för den anslutning, som denna musik fått i vida kretsar hos modern, svensk, sund ungdom, som i den funnit uttryck för någonting väsentligt och tidsbetonat. Det var också påfallande hur den väldiga konsertpubliken rycktes med i dessa melodier. Och det var visst inte enbart inför de hetsiga numren, utan det fanns en samlad, förtätd stillhet inför andra vekare nummer. Här fanns en medkännande publik, som knappas på någon vanlig konsert, och detta har någonting att säga.

Duke Ellington såsom mänsklig typ var också högst intressant. I en tid, då från tribunerna framträdde folkledare med brutala gester och hårda röster, kommer denna musikens apostel såsom en den stora internationella förbrödringens man. Han är hjärtlig alltigenom, mänsklig, sympatisk, leende utan all faddhet. Och denna mänsklighet griper på ett särskilt sätt i denna omänskliga tid.

Rent musikaliskt har också Duke Ellington en stor mission. Jazzen har råkat i misskredit genom det otal förvanskningar och slätstrukna uppföranden, som förekommer mestadels. Men här framfördes en rad originalnummer, som framstodo med en så betagande verkan, att man lät alla sina förutfattade meningar falla till golvet. Det var som att stirra på praktfulla, afrikanska vävnader, fyllda av musikaliska visioner. Man gled in i denna hemlighetsfullt susande djungel av mystiska musikaliska bildspråk, och man måste runt omkring sig märka en värld dofta och lysa med flammande färger och tona med säregna melodier".

I Uppsala Nya Tidning gör signaturen F.H en nyanserad beskrivning av vad han fick uppleva i Nya Tennishallen (Universitetets aula önskade man inte upplåta för en jazzkonsert vid detta tillfälle). Han har dessutom erfarenheter från Harlem, där han också hört Ellington. Större delen av recensionen har följande lydelse:

"Lika illa som man tycker om jazzen bland "klassiskt" uppfostrade musiker, lika entusiastisk är man inom den generation, som har växt upp jämsides med denna konstart. Även om man inte liksom denna generation är förvissad om, att jazzen har infört en ny epok i musikhistorien, kan man inte komma ifrån, att den har riktat vår tids musik med en rad karakteristiska uttrycksmedel. Sålunda har t.ex. Hindemith, Stravinskij och Honegger tagit upp drag ur den speciella jazzinstrumentationen, men - utformat den på ett fullt personligt sätt. Vid sidan om denna modernistiska konstmusik, har ju även i impressionismens fotsår uppträtt en slags salongsjazz, vars främste representant är den nyligen bortgångne Gershwin. Mer än denne har dock den "konstnärliga" jazzens utveckling under det senare decenniet bestämts av Duke Ellington, som med sin ensemble gav en konsert i Uppsala "Bollhus" på söndagskvällen.

Den som enbart tidigare har lärt känna Ellingtons produktion genom grammofoonupptagningar, har nog på det hela taget fått intrycket, att han står denna salongsjazz tämligen nära. Men nu är det än en gång den jazz, som upptages genom grammofoon och den förekommer i dans - respektive konsertsalongen, två skilda företeelser. Grammofoonjazzen har utformats genom intensiva omtagningar tills resultatet har blivit det bästa möjliga. I konsertsalongen är jazzen fortfarande en improvisationsföreteelse med en dyliks charm och svagheter. De som hade gått till denna konsert med tanken att få höra de stycken "au naturel" som de ha hemma på sina skivor, torde i en del fall ha blivit besvikna, i andra angenämt överraskade. Jazzskivan kan nu aldrig få den spontanitet, som ett uppförande inför en entusiastisk publik har. Anmälaren har för kort tid sedan haft tillfälle höra samma ensemble i Harlem inför en övervägande färgad publik, vars medlevelse i det musikaliska skeendet pressade orkestern till fantastiska prestationer. Och vad som bjöds här i tennishallen var i sitt slag ett enastående evenemang - åtminstone i vårt land. Även för en konventionellt inställd publik torde uppförandet av "Mood Indigo" ha varit njutbar genom det förnämliga arrangemanget och solisternas (trumpet, klarinett och trombone) utförande av sina partier. Trumpetaren hade en underbart vacker ton i pianissimo och därtill en fraseringskonst som man får söka make till i vilken symfoniorkester som helst. Klarinettisten hade därtill tillfälle att visa hur man på ett jazzmässigt sätt kan variera ett tema utan att därför försynda sig mot de genom århundraden utvunna musikaliska lagarna. Dessutom kan man bland solisterna nämna de båda trombonisterna, dragbasunisten för sin skickliga behandling av sordintekniken samt ventilbasunisten genom sin fraseringskonst".

I Linköping ger signaturen Cyril i tidningen Östgöten bl.a. en mycket träffsäker bild av orkesterceremoniet, när orkesterns solister träder fram, som är värd att här återge. Första delen av Cyrils recension lyder:

"Århundradets Jazzkonsert Det är inte var dag som världens bästa jazzorkester konserterar i en auktionskammare i en svensk landsortsstad!

Gamla Cirkus' trista interiör gjorde ett om möjligt ännu tristare, naknare och mera hjälplöst intryck som konsertlokal än eljest, då den kultiverade djungeln i form av Duke Ellington och hans svarta - mer eller mindre - musikanter i går kväll drog in där under rytmiskt buller och bång. Man försökte om inte annat att drömma sig till en annan inramning kring den dunkande, tutande, stampande, snyftande, vrålände - men himlastormande grant spelande ! - ensemblen framme på podiet, där ett bleklagt stjärnbanér ovanpå några svenska d:o sökte ge en internationell anstrykning åt lokalen. Men under pausen, då cirka 600 halvstora ynglingar med hatten på nacken och en osande Broadway i mungipan annekterade estraden för att delvis krypa in i de kvarlämnade instrumenten ... då hjälpte inga drömmar!

Orkestermedlemmarna voro eljest rätt roliga att titta på. Deras metod att kliva ned från podiet till mikrofonen precis som en försiktig familjefader begiver sig ner i sommarens första kallbad, deras hjärtligt uttråkande miner och fullständiga nonchalerande av att dölja en gäspning i något lämpligt pausparti, deras plötsliga uppflammande från sömning spleen till det mest extatiska tam-tam-humör, allt detta ingår måhända i den "nya form av musik", för vilken Duke Ellington är förespråkare. Hur som helst är det obeskrivligt effektivt".

I Karlskrona har aldrig förr uppträtt en amerikansk jazzorkester och recensionen får en dubbelspaltig stor rubrik och bild på första

sidan i Sydöstra Sveriges Dagblad. Rubriken har också något av sensation över sig och kungör med stor stil:

"Musikaliska negrer knep ovationer. Konserthusevenemang av ovanligt slag i Karlskrona".

Men Sydöstran utmärker sig även i ett annat och berömvärt avseende. Man medför en pressfotograf till konserten och under ett uppehåll får man Ellington att vända sig ett kvarts varv i pianostolen och tillsammans med övriga orkestern posera för tidningen. Det blev en mycket trevlig bild på förstasidan och frågan man nu gärna ställer är: varför har vi så få fotografiska dokument från alla dessa jazzevenemang i synnerhet från 30-talet. De gamla fotoblixtarna var måhända brandfarliga och därför bannlysta i vissa lokaler ? Lyckligtvis fanns det en del mycket skickliga tecknare, som i något avseende har kompenserat bristen på fotografer.

För övrigt ger Karlskronas båda tidningar Ellington mycket beröm för framträdandet där.

Vad härefter angår de skånska tidningarna - här premiärspelade Ellington i Malmö och Helsingborg den 11 respektive 12 april - saknas denna gång Sten Broman i Sydsvenska Dagbladet. Han befinner sig för tillfället utomlands och den som skriver i hans ställe, liksom övriga musikbedömare i Skåne förmår inte att bli så engagerade av musiken, att det på något intresseväckande sätt smittar av sig på vad de skriver.

I nedanstående samling av citat av journalistiska kuriositeter är dock flera av skånetidningarna representerade liksom yrkeskolleger i det övriga landet.

Den först maj avslutar Ellington sin första svenska turné med konserter i Nöjesparken i Varberg. Dagen efter lämnar orkestern Göteborg för återresa till USA med endast några timmars uppehåll i London. Skribenterna i de båda varbergstidningarna imponerades storgigen av det celebra besöket, som gick den halländska residentstaden Halmstad förbi.

Ett urval citat från diverse dagstidningar följer här nedan:

Skånska Dagbladet:

".... kan endast beklaga, att det inte var den "gamle" Duke Ellington, berömd för sin utsökt renodlade klangfantasi, som igår förde spiran. Han har nu sällat sig till den stora "hjorden" som hänsynslöst ockrar på den sämre lidelsen och därmed förlorat det fina i sin egenart"

Skånska Social-Demokraten:

"..... man kan inte undgå att ryckas med i denna stundom vilda häxdans, stundom symfoniskt bizarra tonkaskad"

Morgontidningen:

"Det var något glädjande kultiverat över hans orkester Inget fäktande med armar och ben "

Helsingborgs Dagblad:

"även i de vildaste hot-orgierna tyglades musikanterna av Duke Ellingtons fasta hand, det fick aldrig hända att någon föll ur stilen och kvittrade efter sitt eget näbb."

Göteborgs Tidningen:

"Det fina med Dukes orkester är att den inte är en Showensemble, alla spelar lugn och städat utan trix"

Göteborgs Posten:

"Det föreföll rent av som om man fick vara med om små utflykter i djungeln. Det gnäggade och det lät som om papegojor klappprat, vildsvin grymtat, ilskna visslingar skar genom luften - ett tag fick jag en vision av en apmammas smekte och snackade med sin avkomma. Beklagligtvis är det alltför möjligt, att något helt annat åsyftades".

Ny Växjöblad:

"..... men de förföllo aldrig till sådana grova smaklösheter i effektivitet som Nat Gonella"

Skånska Dagbladet:

"Ellington visade konstnärskap utom i de skrikigare numren".

Wärmlands Folkblad:

"Trevliga prickar och skickliga på sina instrument men frågetecken för skönhetsvärdet. Vackert ??

Karlstads tidningen:

"Tycks finna tjustningens fullkomning även i de värsta oljud som går att frambringa".

Örebro-Kuriren:

"Melodien fanns bara ibland och då vred den sig som en pinad orm i en myrstack av oväsen".

Nerikes Allehanda:

"Negrer är mästare i instrumentala vrångbilder".

fortsättning i nästa nummer

"Edward, You Are Blessed."

Ellington '99

17th Annual International Duke Ellington Conference

April 28 - May 2, 1999

INTERNATIONAL CELEBRATION OF DUKE ELLINGTON'S 100TH BIRTHDAY.

WASHINGTON, D.C., 1999

"Ellington '99," the 17th International Duke Ellington Conference, will take place in the city of Duke's birth, Washington D.C., Wednesday, April 28 through Sunday, May 2, 1999. The conference is sponsored by the Washington D.C. Duke Ellington Society. It will be held at the Washington Marriott Hotel, 1221 22nd street, N.W. within one block of the site of Duke's birth on Ward Place.

The theme of the 1999 Conference will be his mother's words "Edward, you are blessed," with emphasis on Ellington as Renaissance Man in American culture - composer, arranger, lyricist, orchestra leader, pianist, visual artist, dramatist and philosopher. Planned events include lectures, films, panel discussion, live music, and sessions at the Smithsonian Institution, repository of the Ellington Archives.

We expect a leisurely meeting with ample time for renewing old acquaintances, discussing Duke, and exploring Washington's many cultural attractions. The meeting will begin Wednesday evening with an Opening Reception. The formal close will be the Annual Banquet, to be held on Saturday evening, with musical music provided by Doug Richards and The Great American Music Ensemble. In between, there will be three days of uncrowded presentations with time for discussion and question-and-answer.

The afternoon program on Duke's birthday will be at the Archives Center of the National Museum of American History, and will include music, videos, and opportunities to examine many of the items in the Duke Ellington Collection.

In addition to our meeting, other events are planned for the Washington, D.C. area in commemoration of Duke's Centennial. The New Washingtonians, the student orchestra of the Duke Ellington School of the Arts, directed by Davey Yarborough, will perform during our Ellington celebration. There will also be performances by the Smithsonian Jazz Masterworks Orchestra, directed by David Baker, the orchestra plans to play 100 Ellington compositions throughout 1999; one for each year since Duke was born.

Information will be forthcoming on registration, hotel accommodations, and proposals for presentations. If you would like to be placed on our mailing lists, please complete and return the following form to "Ellington '99" P.O.Box 42504, Washington D.C. 20015-9998, U.S.A., or E-mail the information to:

bhpubols@compuserve.com

We look forward to seeing you next year:

Name: _____

Address: _____

ZIP/POST Code _____ Country _____